

Dimissionstale 9. klasse

Kære 9. klasse, kære dimittender

Sikken et skoleår, sikken en mærkelig tid, 1,5 år med en helt anden måde at gå i skole på. Jeg har været lærer i næsten 35 år, og jeg har da aldrig prøvet at have et skoleår som det her. I har jo næsten ikke været på skolen – altså i de sidste 1,5 år, sådan kan det i hvert fald føles, I har haft virkelig meget virtuel undervisning, så kom I tilbage i skole med afstand, hjem igen, tilbage i skole en dag om ugen udendørs, hjem igen, tilbage igen, nye skemaer, nye måder at gøre tingene på. Det har ikke været let at være jer - og os – (de sidste 1,5 år), men I..... og jeres lærere – ja og jeres forældre har været fantastiske og har klaret det med bravour.

Det er rigtig dejligt, nærmest helt fantastisk, at vi må have lov til at mødes i fællesskab og fejre dimissionsfesten her i Lunden i dag – en virkelig god tradition på Th. Langs Skole, og som jeg håber, at I også nyder. Og det er super dejligt at se jer sidde der alle I Smukke Unge Mennesker – som jeg synes, at vi skal starte med at synge. Det er den dejligste sang af Kim Larsen, som passer perfekt på jer i dag, og som jeg ved at Lene jeres ene klasselærer holder utroligt meget af. Jeg ved ikke, om I ved det, men I er jo Lenes sidste klasse her på Th. Langs, så måske kan vi også synge den lidt for hende – selv om hun er gammel 😊

Lene går på pension nu lige om lidt – og jeg er helt sikker på, at du Lene sidder dernede med tårer i øjnene, dels fordi du ved at det her er din sidste dimission på Th. Langs efter lang, god og tro tjeneste – lige omkring 35 år. Nu flyver du ud i verden men selvfølgelig på en anden måde end vores unge mennesker..... Dels fordi det netop er de her unge mennesker, som du meget ofte fortæller mig om – du fortæller mig om dem med lys i øjnene, du fortæller mig hvor meget du holder af dem. I er en helt fantastisk klasse med en helt fantastisk forældreopbakning. Nu kan det næsten lyde som om, at det kun er Lene, der siger sådan. Det er det ikke, det er også Jacob jeres anden klasselærer og alle jeres andre lærere og i øvrigt de vikarer I har haft.

Claus, du har lovet os med at spille til vores sange i dag. Det er vi taknemmelige for. Vil du komme op igen?

Vi nåede til jeres allersidste dag på Th. Langs Skole. Det er tid til at tage afsked med jer og med hinanden – I skal sige farvel til hinanden. Vi skal sige farvel til jer.

For lidt over et år siden sagde Dronning Margrethe i en tale til os, at vi pludselig fik vi besøg af en ubudnen og farlig gæst. Det havde hun da fuldstændig ret i. Denne gæst har i den grad sat sit præg på hele landet – også på jeres skoletid fra marts 2020 og til nu.

Jeg kalder det ”Den mærkelig tid”, og for ikke så længe siden var jeg faktisk nervøs for, at vi slet ikke kunne holde dimission for jer – det kan vi heldigvis – vi sidder her i Lunden, det er helt fantastisk at se jer, unge og fulde af glæde og liv – og med stor respekt for andres liv. I har i en lang periode udvist samfundssind – I har været rigtig gode til at komme tilbage til skolen i Coronatid og overholde de restriktioner, vi har haft. Det har jo ikke bare været restriktioner på vores skole, men overalt hvor vi bevæger os hen.

Og når jeg har gået rundt på Th. Langs Skole i denne Coronatid, ja så ligner vores gamle skole jo slet ikke sig selv. I har været vant til projekter, samarbejde og især har jeres skoletid været præget af et tæt fællesskab. I har slænet jer i sofaen sammen – I har gået arm i arm, ja været fysisk tæt på hinanden. Det har I ikke kunnet i en lang periode, men her til sidst er vi heldigvis kommet tættere og tættere på en almindelig dagligdag, hvilket vi må glæde os over.

Der er altid rigtig mange følelser forbundet med at slutte sin tid på Th. Langs Skole. Der er glæden sig over, at eksamenerne er overstået til lykke med det. Jeg har fulgt med på sidelinjen, skrevet jeres beviser under og sikke nogle flotte resultater, og som en af jeres censorer udtrykte det: ”Hvor er jeres elever velforbredte, høflige og hvor er de bare dygtige”. Det varmer en skoleleders hjerte, og I har lov til at føle jer pavestolte. Det er jeg og jeres lærere.

Der er også i dag forventningens glæde - en "glæden sig" til det næste og til det nye, I skal til efter sommerferien. Og så selvfølgelig glæden sig bare til sommerferien. Måske er der også en lettelse, en lettelse over at være nået hertil, og at det er gået godt.

I har om nogen oplevet en helt anden skolegang end nogle andre nogensinde før jer – nogle af jer har måske haft det fint med det – men jeg er helt sikker på, at flertallet af jer har savnet hinanden og jeres lærere igennem den lange nedlukning – jeg synes, at jeg har fundet ud af at relationer betyder rigtig meget, når man skal lære – det er ikke det samme at sidde hver for sig. Nu har I heldigvis haft den sidste tid sammen, I nåede at komme en tur i Djurs Sommerland og en tur til København – et lille bitte plaster på såret i forhold til den udveksling, I ikke fik, lidt har også ret..... og I nåede at "kaste karameller" og have en "Lille Sidste Skoledag" på skolen. I havde gjort noget ud af det, som I altid har gjort i jeres klasse. I var alle sammen klædt flot ud – ja I så forrygende ud og så var I bare så glade. Det var dejligt at mærke.....Og så fik jeg i dag hvisket i min øresnegl, at I havde lavet en forrygende god film om jeres dagligdag og jeres lærere. Det kendetegner bare jer – I er kvalitetsbevidste, udnytter jeres kompetencer og vider jeres engagement.

Det er en særlig dag at afslutte noget, man har været glad for. For mig og lærerne her på skolen er der vemodighed forbundet med denne dag – tænk vi skal ikke se jer igen i morgen og på mandag - og efter sommerferien. Måske har I ikke tænkt på det før, jeg siger det, men I skal jo heller ikke se hinanden. Det er mærkeligt efter så mange år. Måske kan I også pludselig føle lidt vemod.

De fleste af jer vil komme til at savne Th. Langs Skole, det kan I sikkert godt sidde og grine lidt af inden i jer selv, for sådan føler I måske ikke lige nu, men jeg ved af erfaring, at vi har mange elever der har den følelse senere hen og også kommer og fortæller os det. Jeres lærere og I selv indbyrdes har faktisk betydet rigtig meget.

Heldigvis har vi fornøjelsen af nogle af jer i 10. klasse, men de fleste af jer forlader os, I skal til noget helt nyt. I gymnasiet, på College360, på efterskole eller noget helt andet.

Jeg håber inderligt, at I glæder jer til det, I hver især har valgt.

Jeg håber, at I tager mange gode oplevelser og mange gode minder med her fra Th. Langs. Kig lige godt på hinanden en sidste gang, send et smil til hinanden og tag det med ud i verden.

Et smil koster intet,
Men giver så meget,
Det gør den rig, som modtager det
Uden at gøre den fattigere som giver det
Det kræver blot et øjeblik
Men mindet om det kan
Ofte leve for bestandig.
Alligevel kan det ikke
Købes, tiggес, lånes eller
Stjæles, for det har kun værdi
Når det gives.
Nogen er for trætte til
At give dig et smil
Men giv du dem et
For der er ingen, som
Trænger mere til et smil
End den som ikke længere
Har et smil at give andre.

Husk: Smil og glæde gør altid livet lettere og sjovere – også på jeres videre vej. Tag de gode venskaber med og forsøg at holde kontakt med hinanden, når I nu flyver herfra i alle retninger.

Vi har på Th. Langs Skole ønsket at give jer nogle værdier med på jeres videre vej – blandt andet ansvaret for egne handlinger – og at fællesskab og tillid betyder noget. Vi tror på, at det er med til at gøre jer livsduelige. Og jeg synes faktisk at denne mærkelige tid i den grad har bekræftet mig i det.

Da I hver især blev født, var I et lille, skrøbeligt menneske, som var dybt afhængige af, at I kunne stole på andre, sådan som alle nyfødte jo er det. De kan jo ganske enkelt ikke andet. Jeres forældre og andre voksne viste jer tillid. Det er et alment vilkår, og det er vigtigt, at man ikke svigter.

Når jeg har rundvisninger af nye elever og deres forældre til skolen plejer jeg at sige, at vi ikke her på skolen har et Kristent værdigrundlag, men der er en ting, som vi lægger vægt på, og som Kristendommen jo faktisk står for, og som vi gerne vil stå for, nemlig næstekærlighed. Som Jesus siger et sted, bliver det, vi gør mod andre, også gjort mod ham, og det gør vores liv og måde at leve på ansvarspådragende på en helt særlig måde. Og derfor må man ikke svigte.

Jeg tror godt, at man kan sige det sådan, at vi og altså her I er gjort til medansvarlige for livet som sådan. I kan ikke bare forvente, at nogle griber ind, når der er brug for det. I er de hjerter og hænder, som kan gøre det.

Mennesket har viljen til kærlighed og forsoning. Det fordrer, at man lægger sig på sinde, for hvis skyld man er til: hvor man selv har noget at gøre, for at det fællesskab, vi har med hinanden, kan blive et "tillidsfuldt" sted at være, altså en sammenhæng fuld af gensidig tillid. Det er ikke et fælles ansvar, selv om det måske kunne lyde sådan, og selv om "fælles ansvar" er blevet sådan et mantra, man hører forskellige steder, politisk for eksempel: Vi har et fælles ansvar, eller "nogle" har et fælles ansvar. Men det er det ikke. Det er nærmere et individuelt ansvar for det fælles, og det er altså noget andet. Det kan godt være, det ikke lyder så forskelligt, og at det er på kanten til ordkløveri, men det er noget andet.

Forskellen ligger i, at et fællesskab, uanset hvor småt eller stort det er, ikke kan påtage sig et ansvar. Til gengæld udgør ethvert fællesskab en ramme, her på skolen har det primært været jeres klasse, hvor det individuelle ansvar skal udfolde sig indenfor. Derfor gælder det om at tage ansvar for at få det, der tjener det fælles til at ske og fungere. Ved at vise tillid, for eksempel. Ved at vise tillid til andre mennesker – nærmere bestemt: til deres gode intentioner. Det er præcis dét, som det lille barn er nødt til. Derfor kan man nærmest sige, at det er et forbillede. Det er bare så nemt at forfalde til det modsatte: til mistillid, til mistænksomhed, til mistænkeliggørelse. Mette, ikke jeres dansklærer Mette, men altså Mette Frederiksen, vores statsminister har sagt, at den sociale tillid, som er så afgørende for samfundet, "slår revner". Efter hun sagde det blev der sagt og skrevet en hel masse. Ikke alle var enige. Jeg var ikke – for Mette kunne kigge på jeres klasse her på Th. Langs og på vores skole som sådan – og en overskrift til en artikel efterfølgende var da også: "Den sociale tillid er høj og intakt". Det var godt. Det er os, det er jer her på vores skole. Stor social tillid gør os jo netop i stand til at samarbejde om løsninger, som tjener fællesskabet mere end enkeltes særinteresser. Det har I altid hver især udvist i jeres klasse. I kunne næsten som det lille barn være forbilleder.

Måske er det lidt pudsigt at skelne på den måde. For social tillid, hvis man googler det, er at stole på nogen, man ikke kender. Og hvornår er det lige, vi ikke gør det eller ikke er nødt til det? Efterhånden er vores samfund jo indrettet sådan, at vi oftere og oftere har med andre at gøre uden at have med andre at gøre. Når vi handler online, går på FaceBook, Instagram og så videre. Men.....Vi kan ikke tørre ansvaret af på andre. Uanset om det er i den digitale eller virkelige verden. Det er vigtigt at have sig for øje – og tænke over.

Hvordan kommer den gensidige tillid til udtryk imellem os?

Jeg tænker, at det handler om at begynde med at forstå sig selv som en del af en relation og i en større helhed, hvor man både er i barnets og de voksnes position. Det er at forstå sig som indlejret i en sammenhæng,

hvor éns liv ligger i andres hænder og omvendt. Især det omvendte: at man altid bærer andre menneskers liv i sine hænder. For det er et ansvar, som alle altid kan tage på sig inden for den ramme, som alle er en del af, man kunne nærmest tænke: Hele livet som sådan.

Jeg kender jeres klasse og jer – jeg ved, at I hver især har ønsket om at være en god kammerat, at I ønsker at bidrage til fællesskabet, at være ansvarspådragende for det, både de store og de lidt mindre fællesskaber, I har været i, at I engagerer jer, I er glade, I er hjælpsomme, og I har altid været imødekommende. Det skal I blive ved med.

I skal huske at turde at være jer selv med de gode værdier.

I skal turde, I skal vove og I skal have mod til at vælge. Til at vælge livet. Det liv I har lyst til at leve med netop de værdier I har fået med jer, og som jeg har talt om.

Det er umuligt sagde Tvivlen

Det er alt for farligt sagde Frygten

Det er unødvendigt sagde Fornuften

Gør det alligevel hviskede Hjertet

Følg jeres hjerte. Se jer godt for ude i verden. Pas godt på jer selv og på andre – og på hinanden.

Carpe diem, grib dagen – grib de muligheder I får.

Vi vil glæde os til at følge med på sidelinjen. Vi vil glæde os til at få besøg af jer, og vi vil glæde os til at møde jer og høre om jeres videre færden.

Tak for den fantastiske tid vi har haft sammen med jer på Th. Langs Skole.

Inden I skal have jeres beviser og inden lærerne får ordet vil jeg også kort sige lidt til jer forældre:

Kære forældre.

Gør hvad I kan for fortsat at være det vigtigste element i jeres børns fortsatte liv – og i jeres børns netværk. Som I var fra begyndelsen for det lille barn, I fik.

Nu er de unge og snart voksne.

Men.....Lyt stadig til dem, tal med dem, vis dem tillid, trøst dem og giv dem glæder. Vær med til at give dem mod og livsduelighed, vær med til at gøre dem til et helt og unikt menneske.

Tak for et fantastisk godt samarbejde, tak for jeres tillid og tak for jeres engagement i jeres børns skolegang. Tak for lån af jeres dejlige børn - det dyrebareste I har.

Og som det allersidste fra mig vil jeg gerne sige tak til jer lærere for det store arbejde, I har ydet. Tak for jeres engagement og indsats. I og jeg kan være stolte over det punktum, som sættes nu med den dejligste 9. klasse, der skal dimittere.

Jeg synes, at vi skal udbringe et 3-foldigt leve for de smukke unge mennesker.

Eksamensbeviser udleveres.

Tine, juni 2021.